

Vinko Beličič

Tiha žolta luč

Tiha žolta luč iz megle dežuje
na beli vinski hrib.
Sinica na brezi poskakuje,
žgoli nestrpno bolj in bolj
čičidol, čičidol, čičidol.

Tiha rdeča luč iz megle dežuje
prosojno na vinski hrib.
Sinica ko misel se oddaljuje
v belo imje, v molk noči,
v slutnji aleluje obnemi, zaspi.

Pomladne vode

Pomladne vode brbotajo spod vasi,
šumijo rjave čez bliščave loke.
Od sinjih gor zmagavec jug buči,
po nebu čara tople lise modrooke.

Na gol vršič kos prileti in zagolči.
Kaj vse bi stvarstvu rad povedal hkrati!
A za najgloblja čustva izrazov ni —
kos obnemore, utihne, utone v luči zlati.

Ob logu

Temnordeče brazde ob logu dišijo
s srebrom posute v jutranjem siju.
Črnoglavka gostoli v omejku skrita:
Zacvetita, dren in glog, ozelenita!

Voz med njivami škripajoč prihaja —
z brano na polnih vrečah pride do kraja.
Zlijejo se brazde, skrijejo semena,
vetrnice gledajo veselo spod maklena.

Sonce ogreva njivo, dež jo poji,
črnoglavka v glogovem cvetju vali.